

lig Tilfredshed rundt omkring i Landet, ikke alene hos de paagældende Kommunalbestyrelsesmedlemmer, men hos mange andre, der interessere sig for de Emner, der her er Tale om, dersom der paa ny blev udarbejdet en saadan Haandbog, helst, saa vidt det kunde lade sig gøre, tillige med de Bestemmelser, der ere gældende for de enkelte Kommuner. Københavns Kommune har en saadan Samling af de Lovbestemmelser og Bestemmelser i det hele, som vedrøre den, men jeg tror, der er Anledning for Regeringen til at overveje, om man ikke kunde gaa videre ad denne Vej og skabe flere saadanne populære Haandbøger. Naturligvis maatte disse fremstilles og sælges for saa billig en Pris som paa nogen Maade muligt, for at saa mange som muligt kunde faa Adgang dertil. De burde naturligvis gives til eller anskaffes af de forskellige Foreninger, som have et Bibliotek, hvorigennem Bøgerne kunde være tilgængelige, saavel som af Sognebiblioteker og overhovedet af de Institutioner, hvor der er Adgang for Folk til at gøre sig bekendt med disse Ting.

Der er dernæst et Par smaa Spørgsmaal, jeg ønsker at fremdrage ved denne Finanslovbehandling og bede Ministeren tage under velvillig Overvejelse, eventuelt Undersøgelse.

Det er blevet skildret for mig, at de militære Arrester, navnlig paa Hovedvagten, ere i en Forfatning, der i Virkeligheden trodsrer alle Sundhedsregler. Det siges saaledes, at Klosettet findes inde i det samme Rum eller Celle, hvor de dømte afsone deres Straf. Det staar der bestandig og er kun en almindelig Spand eller et gammeldags Stuekloset. Hvad det kan medføre, kan enhver tænke sig. Oven i Købet bliver dette Kloset kun sjældent tømt, hver 14de Dag eller 3die Uge, siges der. Dertil kommer, at alle Vinduer, naar der afsones Straf paa mørk Arrest, ere tilskoddede og enhver Lysaabning tættet med Tøjlistre, saa at baade Lys og Luft ere lukkede ude. Jeg synes, det er noget Griseri, og jeg vil henstille til Ministeren at undersøge Forholdene, for at der muligvis kan indføres Forbedring deri. I Forbindelse hermed skal jeg blot nævne, at man ogsaa nægter dem, der afsone Straf paa Hovedvagten, Klosetpapir, ligesom Tilfældet, efter hvad det ærede Medlem fra Aarhus forleden oplyste, er paa Vridsløselille. Ogsaa dette, synes jeg, er mærkeligt. Det bliver forbudt Fangerne at tage Klosetpapir med ind, og anmode

de om at faa noget, nægtes det dem. Ogsaa Renholdelsen af Arresterne skal lade meget tilbage at ønske. Der bliver fejlet lidt med tør Kost en Gang om Dagen, men derimod bliver der yderst sjældent vasket Gulv eller paa anden Maade gjort ordentlig rent. Det kan hænde, naar en Mand f. Eks. skal afsone 4—5 Gange 5 Dages Vand og Brød, at der saa ikke bliver vasket eller paa anden Maade rengjort i hele den Tid, altsaa op mod et Par Maaneder. Der er her et Forhold, som bør undersøges, og hvori der bør indføres Forbedringer.

Jeg vil dernæst henstille, om det ikke snart var paa Tide at gennemføre en Revision af den militære Straffelov. Vi fik i Fjor nogle Ændringer i den militære Retspleje, efter min Mening højst ufyldstgørende, men dog et Fremskridt fra det tidligere. Men den militære Straffelov kunde sikkert trænge til at faa sig en Omgang, navnlig ogsaa under Hensyn til, at den almindelig borgerlige Straffelov skal revideres. Jeg tror, det vilde være heldigt, om den militære Straffelov ligeledes kunde blive revideret. Navnlige mener jeg, at en saadan Revision burde gaa ud paa, at det strafbares Omraade indskrænkedes ret betydeligt. Nu om Stunder straffes en Soldat i Virkeligheden alt for let, og de Straffe, der idømmes, synes jeg ofte staa i en skrigende Modsætning til de begaaede Forseelser.

Jeg skal nævne et lille Tilfælde, som jeg har set fremdraget i disse Dage. Det er hændet i Fredericia. Da de indkaldte Soldater skulde hjempermitteres, var der en Mand, der manglede sit Huebind. Ærede Medlemmer vide, at Soldaterne faa udleveret et hvidt Bind til at tage om Huen, naar de skulle agere Fjender. Han manglede dette Huebind, og naturligvis skulde han erstatte det, saaledes som Soldaterne altid skulde erstatte, hvad de kaste bort eller ødelægge af Statens Munderings-sager. Nu blev han altsaa afkrævet 20 Øre for dette Huebind, og en af hans Kammerater, der stod ved Siden af, kom med den uskyldige Bemærkning: Naa, det er saamænd en god Forretning for Staten! Han forbandt formodentlig ikke nogen videre Tanke med det, men en nidkær Sergent, som hørte det, foer hen imod ham og sagde saadan noget som: Hvad siger De? Vil De beskyldte Staten eller Statens Befalingsmænd for at gøre sig uberettiget Fordel? Hvorledes Ordene faldt, ved jeg ikke saa nøje. Manden sagde: Nej, det vil jeg ikke, men jeg